

Земеделието е 100 % любов!

Автор(и): Емил Иванов
Дата: 23.05.2018 Брой: 5/2018

Разговор с Димо Димов, фермер от гр.Сунгурларе, област Бургас

- Г-н Димов, днес Вие сте част от земеделската общност в Сунгурларе, със солиден бизнес и авторитет, пример за човек, успял благодарение на двете си ръце, умните решения и премерения риск. Такъв човек привлича журналистическото любопитство. С моя първи въпрос искам да Ви върна в началото на Вашия старт в земеделието, точно в лозарството.***

Решението да се захвана със земеделие, специално за мен, не беше хич трудно. През далечната вече 1994 година получих съдбовен знак – дядовите лозя на 17 дка станаха моя собственост и съпругата ми ме подкрепи да опитам да сложа ново начало в живота ни. Не се подвоумих, на бърза ръка зарязах мелничарството! Задрямалото чувство за любов към земята у мен рестартира, пробуди се, набра скорост... Има милиони хора с вродени заложби, но ако не се научиш да владееш способностите си и не им се отдадеш, няма как да стигнеш пълния си потенциал. Май го ударих на философия, не смятате ли?

- **Какво “произведе” тази натрупана енергия, този категоричен избор и желание да докажеш на себе си, че ентусиазмът и еуфорията не са моментно състояние, които ще прегорят утре? Не е шега работа един младеж на 23 години да се хвърли в дълбокото...с всичките рискове никога да не изплува.**

Всичко това, което казвате, го преживях, стисках зъби, падах, ставах, но продължих, без да се обръщам назад, крачка по крачка...напред срещу предизвикателствата на нашата противоречива действителност.

Сега стопанисвам лозя на 300 дка, собственик съм на 60 дка от тях. Сунгурларе е една от лозарските емблеми на България и случайни лозари тук няма, поставих си високата цел да съм един от тях. В съседното село Лозарево наех под наем черешови насаждения на 50 декара. Тези градини са на пределна възраст – около 50 години. Собствениците си възстановиха част от тях, сега аз продължавам “на инат” да отглеждам череши на 20 декара.

Моята голяма гордост е новата ми черешова градина на 13 дка и младата “горичка” със сини сливи, сорт Стенлей на 11 дка в с.Грозден. Инвестиционният ми проект се развива, продължавам да надграждам и модернизирам стопанството си.

- **Овощарството е оцетен подотрасъл. Сбърканият модел на управление, орязването на субсидиите и още куп административни грешки и недомислия станаха причина производството на плодове у нас да намалее драстично, заговори се не на шега, че нашето овощарство вече е музеен експонат...**

Моето лично мнение се разминава с песимизма в казаното от Вас. В програмния период 2014-2020 държавната политика по отношение на субсидиите в овощарството се промени в положителна посока. Въведен бе критерият за качество на плодовете и това решение донесе съществена икономическа полза за българските овощари. В случая ще прибавя и опцията за безплатни есенно-зимни пръскания с пестициди, което е едно голямо перо. С две думи: ние, овощарите в България, вече не сме сирачета. Финансовата подкрепа е достатъчно силен мотиватор, дефинира интерес към този ключов за нашата страна подотрасъл. Друг е въпросът, че овощарството и лозарството изискват време за възстановяване – в най-добрия случай плододаването стартира 3-4 години след засаждането на нова градина или на ново лозе.

- **Смятате ли, че държавната политика изцяло изпълни своята мисия, своите задължения и няма какво повече да направи?**

Държавата продължава да бъде длъжник на земеделието и в частност на овощарството и лозарството. Какво имам предвид? Чие, ако не държавно, е задължението за ефективна и реална охрана на земеделското производство и имущество? Регулациите на пазара, също трябва да са част от държавната политика в селското стопанство. Ако питате мен, аз съм си осигурил пазар за черешите и сливите, изкупува ги италиански търговец, а гроздето – Винпром в Карнобат. Но това е чиста проба лична инициатива и късмет, а не е масова практика. Държавата отсъства, именно тя трябва да приложи икономическите си механизми за осигуряване на пазар, за борба с монополизма и “игричките” в изкупуването...

Държавата само ще спечели, ако премахне данъка върху субсидиите, това е анахронизъм, голямо недоразумение. Що за приумица е точно с тези “жълти” стотинки да се запущават дупки в хазната? И още. Компетентните държавни институции задължително трябва да засилят контрола на производството и вноса на посадъчен материал.

• Може ли Димо Димов сам да управлява рисковете в своето много специално производство?

Овощарството и лозарството са много чувствителни производства от гледна точка растителната защита и храненето. Без експертиза и компетенции в тази земятръсна среда си обречен на провал.

• Кой е твоят помощник?

Устойчив растеж в овощарството и лозарството е немислим без агрохимията от висок клас. Пазарът у нас е претъпкан с всякакви продукти, рекламата е агресивна. Правилният избор е повече от необходим, но е много труден и рискът да пропилееш на вятъра инвестицията си е реален. В тази сложна обстановка повече от всичко ти е нужен помощник, консултант, съветник, доставчик.

Преди 24 години направих своя избор – Виола АЕ в Сливен! Лоялността и компетенциите на специалистите от фирмата са извън каквото и да било съмнение. Те носят отговорност за всяка дума, предложение и действие. Контактът с всеки член от този високо професионален екип ми доставя лично удовлетворение.

• Какво би те зарадвало най-много?

Да съм част от нашето ново, печелившо, конкурентноспособно и проспериращо земеделие. Тръгнали сме в тази посока и ще успеем, независимо от късогледството и недалновидността на някои наши администратори и политици.

Според моето скромно мнение, земеделието е най-солидният бизнес в България!

Визитка: Димо Димов е роден през 1971 година в гр. Сунгурларе. Женен, има две дъщери. По образование е машинен техник.

Както вече ви информирахме в четири поредни броя на списание „Растителна защита“ ще публикуваме интервюта със земеделски производители, клиенти на Виола АЕ, търговската фирма за пестициди, торове и семена, базирана в Сливен. В брой 3-2018 на списание Растителна защита отпечатахме разговора с Неделчо Попов, председател на земеделската кооперация “Тунджа 94” в с. Паничерево, област Стара Загора. В бр.4 публикувахме интервюто с Христо Стойнов, лозар и лицензиран винопроизводител от с.Лозенец. Очаквайте в брой 5-2018 интервюто с Димо Димов, фермер от гр.Сунгурларе, област Бургас.

Тези материали нямат рекламен характер. Целта е да покажем какво мислят хората за своя труд на полето, хората, които са част от земеделското общество на България.